கூட்ட கூட்ட, பல அதிசயமான காட்சிகள் தோன்றும் — வர்ணிக்க வொண்ணா
த அதிசயங்கள்! ஹாதேதக் கதையிலிருந்து எடுத்த பல பகுதிகளைத் தென்றலை
ஒரு மிக்க அந்தமானிகையான் அவை ஒவ்வொன்றும் புதிதியது போல
இவை இருக்கும். அந்த கௌரவம் இனிதானவே புத்திக்கு எட்டுமே தவிர இருவதும்
வெளிப்படாது நானும் அந்த இந்திர ஜாலத்தின் அழகினை காணுமல் தினமும்
லம் அனுபோகம் சற்று அடங்கவேன். இவெவ்வே தெருவின் கின்னர நோ
க்கும்; தென்றலின் அசைவால் மன்கடறைன கன்னியான் எவளாவது வருவக்
செய்வாள். வம்பிப் புனைந்த அவளது மார்பை, சிறிதை ஜொலிக்கும் கச்சு மணி
த்திக் கொள்ளும். இவர்கள் பாதங்களுக்கு அணியாக நீனி ஒலிகள் பாதரக்ஷை
கள் தென்றிப்பட்டு இனிமையும் தரியாள். அதன் திங்கக்குச்சு அவளது மறை
நிதமைதும் இதன் மீதும் படுக்கின்றோம். அவள் மேல் மையலானேன் — கிறுக்கனே
யபத்தான் அவளுடன் புகழ ஒவ்வொருநாளும் வாழுவேன்
ஒவ்வொரு தினம் பொழு கிடைக்கண்ணது எதிரே நின்ற வண்ணம், ஒரு பார்ஸும்
ஜாலக்கை ஏற்றுவிட்டு தாங்கோபாங்கமாக அரசு மோரன் போல் இங்கலம்
செய்துகொள்ளும் சமயம். கன்னுடையாள் என்னுடைய பம்பத்திற்குப் பக்கத்தி
லாயும் பொழுது தினம் கிரண அழகியின் தாயை வாரும். கன்னிகைக்கு
இரம் மோவாயை வளைத்து, கைக வேல் வாழுமைச் அழுற்றிக் காதற்கண்
ஏறுப்பச் செல்வாள். ஆனமை வழியும் அக்கொழுபுடையன ஏகத்திய யானை
யாள் சேனைக் கின் ஜாத்திச் இரத்தனைல், கருத்தினை வாசக மேட்டு வட்டுக்
கண்ணழுடையாளே மறைந்து போவாள். மலையகத்தில் நறுமணத்தைக் கொண்டு
கொண்டு வரும் ஒரு இளவள் வளைக்கை அணைத்து விடும். நான் உடை கலை பெள்
ளாம் கழற்றிவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இரவு நிலவுகளில் ஆழ்ந்து பந்து
சுணை மீது படுத்திருப்பேன். என்னைச் சற்று வீசும் அந்தக் காற்றை நுகர்கையில்
-ஆராலை மதிச் சோலையிலிருந்து வரும் அக்காற்றை அனுபவிக்கும் போது — யாருடைய
இதழ்களையோ பருகுவது போன்ற உவகையாகும். யாருடைய மெல் வாரல்
களை தேரா தொட்டது போன்ற இசைப்பு எழும். என் ஜொலிக்கும் பலமோ புட்டுகள்
போல் மிழற்றும் சொற்கள் கேட்கும். என் முகத்துக்கு நேரே தாம்பூல வாசனை
கலந்து யாருடைய மூச்சோ படும். என் நெற்றிக் கட்டுகளை எந்த மெல்லியா
டைய பூந்துகிலோ வந்து படியும். அழுக்கு மெல்ல மெல்ல ஒரு குமாரனி
தன் உடல் வளைவிலே என்னை அணைத்துக் கொண்டு விடுவாள். நான் திணறிப்
பெருமிதச் செல்வேன். அப்புறம் கவலையால் ஆவசமாகி சந்தியம்பால் ஆழ்வேன்
நண்பா ஹோ! அவளை எப்படி மீட்பது? நிலவன்றிச் சுழலும் அந்தக் கனா
வெள்ளத்தில் மிதந்து கதறும் அந்தக் கற்பனை அழகினை நான் எப்படிக் காணமுற்று
வது? ஒரு அப்ஸரி, எரிபரந்து பாலையான் இருக்கு, தன்னுடைய பாவழுப் பக்கத்தோ
ப்பு வழுதலை எந்த நேரமுடியான் பெண்ணை தெரியவில்லையே நீ? ஆறாக்
கள்வன் (மனக்கள்வன்) எவனாவது கொழுமையிலிருந்து மனதைச் இதைப்பது போல்
உன்னைத் தாயின் மடியிலிருந்து கவர்ந்து, மான் வாசுப் புரவியேல் ஏற்று
மணற்காட்டைக் கடந்து ஏழுகாணியதுள்ள அழகிய சந்தையில் நாற்று
வாட்டாளோ? பாதுகாவின் இங்கேன் உன் மனச்சிறையைக் கண்ணுற்றுப் பொற்
காசு ஈந்து தங்க இலைகையான் வைத்து உன்னை அந்தப்புரத்திலுள்ள அனுப்ப
வாட்டாளோ என்ன? ஆ! அங்கே என்ன என்ன கௌரவங்கள் புதைந்து
இடந்தன! லோரங்கியான் சுமகம் மெல்ல எழும். அழுங்கையாள் இண கின்ன
ஒலிக்கும். ஷிராஜின் இராஜ்ய ஜெம் கிண்ணங்களில் பழுக்கும். வந்தம்
கனதும் உடைவாளும் கருவின் மின்னும் — ஹாலு ஜவாஹிர் யானைகள் உயர்ந்த த்தி
தீமே. மான் விழிகள் மருண்டு தவழும். அங்கே என்ன ஆடம்பரம்! என்ன